

Фолирамо се, као, сви смо за мир. Нисмо. Има нас који смо за рат. И хоћемо да се и наш глас чује, а не само ових кењкавих миротвораца. Нас је више, ми смо сложнији, делотворнији и упорнији: хоћемо рат и има да га буде!

Шта нам је донео мир? Двадесет и једну годину плашења од рата и ништа више. Као треба да дође до помирења... Па шта смо се који ђаво онолико клали ако после треба да се миримо? Помирили смо се ми, али са тим да њих мало имају сувише, а сви остали ништа. Да свет напредује, а ми јок. Да гласамо за све веће будале. Двадесет година слушамо како треба да се суочимо са истином, да испоручујемо оптужене, да чекамо правду... А за то време се суочавамо са немањем кинте, испоручујемо децу да гастарбајтеришу у иностранству и чекамо да дође још неправде. Манте нас се са таквим миром, у коме је полако све горе и горе. Оћемо да горе буде одједном, брзо и ефикасно, да се не мучимо више. Да нам мигранти више не долазе, да не будемо фактор мира и стабилности, већ фактор рата и нестабилности. Ко што смо увек успевали да будемо.

Шта би нам донео рат? Како шта, па зар то није јасно? Поново бисмо ми били главна вест у светским вестима, а не тамо неки мусави Арапи што се возикају џиповима по песку, руше све што је грађевинску дозволу добило пре 2.000 година, па се још и опасују динамитом да би их у рају чекале 72 девице. Аматери, који не би ратовали да им није нафте. Ми овде немамо нафте, ни гаса, а ускоро ни ни угља ни дрвета за потпалу, па смо се млатили све у шеснаест. Плус је овде рај кад нема девица, а посебно на сплавовима. А и какав је то овај блискоисточни рат у коме се само муслимани међусобно истребљују? Ми овде, у блискозападном рату, можемо да пружимо широк религијски асортиман, нема овде тог Бога и Алаха који ће да попише ко ће све са ким и због ког Проророка да зарати. Само да почне рокање, ма бог да нас види. Који год.

Неко ће да нас спречи да ратујемо? Па ко нас је икад спречавао! Нема светског рата а да ми у њему нисмо гинули ко муве, наоружавани од сваког, подстрекивани од сваког, у савезу са сваким. Понекад мајке нису имале довољно синова, колико је било војски, а да би макар један син био међу победницима. Да има ко да спасава сопствену браћу, који су

- игром историјског случаја - постали издајници или колаборанти. Нема фронта, од Солунског до Источног, а да неко са ових простора није огаравио цевку пуцајући на неког чији језик или разуме или може да препозна као близак. И шта сад, кад се трећи светски рат приближава, да ми не будемо будни кад он буде освануо и да не запуцамо једни на друге, опет? Е, па нема шансе, ми такви никад нисмо били. Па нећемо ни овај пут!

Хоћемо рат и из привредних разлога! Хоћемо да покренемо грађевинску индустрију рушењем кућа, фабрика и касарни. Хоћемо да покренемо текстилну индустрију шивењем униформи. Хоћемо да се поново прави и купује бела техника, јербо ће је викенд хероји поново опљачкати и однети. Хоћемо да нафтна индустрија процвета због потрошеног дизела за тенкове и избегличке тракторе, керозина за летилице, бензина за потпалу комшијских некретнина. Здравство и фармацију подићи ћемо на ноге нашим рањеницима и инвалидима, дрвопрерађиваче нашим сандуцима... Хоћемо да дођу бар страни донатори, ко после последњег рата, јер страни инвеститори ионако никако не долазе. Хоћемо да добијемо нове ратне профитере и тајкуне, ови што их имамо су се или истрошили или задужили или банкротирали или добили наногвице. Хоћемо и нови велики економски раст, који може да се деси само ако рат донесе економски пад, па се одатле као дижемо. Пробали смо, онолико пута - и функционише. Тако и никако другачије.

Рат је, дакле, наш једини излаз! И зато, нека умукну миротворци, нек заћуте посредници, нек заурлају сирене и задобују добоши! Доста кукњаве, цвиљења и запомагања! Храброст у срце, песму на усне, пушку у руке, па ко први метком рокне оног белог голуба са маслиновом граном у кљуну, частимо.

Много се он нешто разлетео овуда.

(Вечерње новости)